

היא נבחרה כשדרנית הראשונה של הטלביזיה הישראלית



עבדנה בגוף ראשון

פלאפל ורעבנו ללחם. עובתי ויצאתי לחפש חיים אחרים.

דערי — לא מטומטמת

חזר כך עברו עלי שלוש שנים של נשואין עם יהודה ורבר. אחרי זה באו הגירושים. התחלתי ללמוד באוניברסיטה בירושלים, קיבלתי סטיפנדיה לארצות הברית, ונסעתי לשם.

חזרתי כתבתי את התסריט של אי לייק מייק. כיום אני גומרת את התסריט של טבינה, שבתפקיד הראשי בו תופיע אווה ברטוק. אני עורכת ארבע תוכניות של גלי צה"ל. מרצה באוניברסיטה בפאקולטה לדרמה, עומדת לביים בתיאטרון של פיטר פריי, ועוסקת בתרגומים.

אני לא חושבת שאני הכי מתאימה לטלביזיה. עופרה סמואל יותר יפה ממני, אני גם לא חושבת שקורנת ממני אישיות מיוחדת, ואת זה הרי דורשת הטלביזיה יותר ממראה יפה.

כל מה שהגעתי אליו לא בא לי הודות לחתיכות שלי אלא למרות. במדינה הקטנה והפרובינציאלית שלנו קיימת המוסכמה שיש אשה יפה צריכה להיות מטומטמת. אני, לצערי הרב, לא מטומטמת.

מכל אלה שמכירים אותי, קישון ידידי הגדיר אותי הכי טוב. הוא אמר: "אני יודע למה משמיצים אותך כל כך הרבה, כי למעשה היית צריכה ללכת לברכה בקיץ, להתחתן עם מיליונר, לערוך קוק טייל לשמן ולסולת של רחוב דיזנגוף, ובוה להסתפק. ככה את נראית. את לא נראית כמו אחת בעלת תואר אקדמאי".

אני לא חושבת שיש משהו מיוחד בעובי

"סיסו סיסו סיסו".
"תנו לגבר גולדסטאר."
"כל אשה בוחרת אמה, כל אשה יודעת למה."

עד עכשיו שמענו אותה אומרת את זה בקול עמוק, לחשני, נעים. מעכשיו נוכל גם לראות אותה. היא תעמוד לפנינו עם כל המטר שבעים וחמש שלה. עם אפה הסולד, תיספורתה הנערית, שערה השטני, תחיד אלנו חיוך טלביזיוני ותגיד: "סיסו סיסו סיסו, תנו לגבר גולדסטאר."

זוהי עדנה שביט. היא נבחרה השבוע לקריינית הטלביזיה הראשונה בארץ. ומה זה. באמת, חשוב שאיננו עדיין טלביזיה אם יש לנו כבר קריינית כל כך נחמדה?

מי היא עדנה שביט? היא מפי פרת על כך בעצמה, בצורה ממצה ומשכנעת:

★ ★ ★
לא דעם הפשוט

יש לי שדושה שמות. קוראים לי עדנה קרישביץ, משום שנולדתי בשם זה. קוראים לי עדנה ורבר משום שנישאתי לשם זה, וקוראים לי עדנה שביט משום שאני מוכרת בשם זה.

נולדתי בחיפה לפקיד של חברת החשמל ולעקרת בית מסורה, שניהם יוצאי רוסיה, ובעלי טמפרמנט רוסי מובהק. הייתי בתם היחידה.

הייתי ילדה חיוורת, צמוקה, וגמגמנית. היו לי משקפיים גדולות ומכוערות, שנצמדו בקפיצים לוחצים מאחורי האוזניים, וצמות בלונדיות מדובלות. אמי היתה כורכת אותן מסביב לאוזניים שלי כדי שאראה כמו נטאשה.

בבית הספר משכו לי תמיד בצמות וקראו לי קוף במשקפיים. בכל זאת גדלתי, התגברתי, ועברתי את כל משברי הנעורים. הדור שלי היה דור מיוחד במינו: קראנו ספרים, שמענו מוסיקה, היו לנו חוגים לפיזיולוגיה, פסיכולוגיה וסוציולוגיה. זה היה שונה מהדור של היום.

גמרתי את בית הספר; הלכתי לצבא; התקבלתי ללהקת הנח"ל, אבל גירשו אותי משם לאחר שהחליטו שלא התאמת להם מבחינה רעיונית. הייתי מפאית בגדוץ, ומאוחר יותר, לאחר הלהקה, הגעתי לספר רייה של מפקדת פיקוד הנח"ל. הייתי שם ספרנית.

מה עשיתי בספרייה בתור ספרנית? גנבתי את כל הספרים שנראו לי לא מתאימים לעם הפשוט.

מאוחר יותר הלכתי לתיאטרון זירה. היו לי שם 14 תפקידים ראשיים, מכל הסוגים, אבל התפקידים שבהם הצלחתי היו רק תפקידים של נשים זקנות, סוסים, וכו'. התפקידים שנכשלתי בהם הם תפקידים של חתיכות. המושג של חתיכה שנרסק לי החל מגיל 11 היה עלי לזרז כבר אז. אני לא חושבת שהייתי אי פעם חתיכה במובן המקובל של המלה, לכן גם לא הצלחתי בתפקידי חתיכות, שנאתי את התפקידים הללו.

אני לא יודעת בדיוק איזה מין טיפוס אני, בכל איפן אני לא הטיפוס של עצמי, ואף פעם לא הייתי מבוססה מעצמי. הייתי רוצה להיות אחרת. לא יודעת איך.

עובתי את תיאטרון זירה משום שבאתי לשם כדי לשחק את סארטר והם התחילו לעשות מושה וונטילטורים. חוץ מזה כי זירה עבדנו ללא משכורת, אכלנו בקושי



1952
עדנה שביט הופיעה בתיאטרון רון זירה. בתמונה: עדנה בתפקידה הגדול ביותר בתיאטרון כ"טראץ", היצור התמוהני במחזה מחכים למרל.

דה שאני בעלת תואר וחתיכה. בימינו כל אחת יכולה להיות חתיכה, יש עשרות מכשירים, רופאים, מכונני-רוזיה.

בעולם יש סופרות, מנהלות חברה, נשית מחקר שנראות כמיטב הדוגמניות, זה לא קונץ, אין מה להתפלא על זה.

בגלל עבודתי המרובה, קשה לגבר להתקשר אלי. אך אין שום רע בעבודה. כי אשה צריכה לדאוג לזה שתהיה בלתי-תלויה. זה בלתי מוסרי שאשה במאה ה-20 תהיה יצור שצריך לפרנס אותו.

כנראה אאלץ להינשא בגלל המיבנה הי לקוי של החברה. עוד לא ויתרתי על הזכות להיות אם, ויהיה לי קשה להביא לעולם ילד בלי נשואין.

אחד הדברים המפריעים לי בחיי זה הרכי לות סביבי, כי בעבודתי אני תלויה מאוד בדעת הקהל.

לשמחתי אני כליך עסוקה, שלא מרבים בכלל לראותני. אני לא מופיעה באף אחד מהמקומות המקובלים לאחרונה על החברה



עדנה, הידועה בחריפות לשונה, ובדעותיה חמקוריות, מסבירה כי "הגבר הישראלי מתייחס עצמה טוענת שהיא בוחרת לה את הגברים, לנשים כמו אל כלבות-שעשועים". עדנה

כלבות שעשועים

עדנה שביט